

Sygn akt: I C 129/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Ewa Bork- Aponowicz

Protokolant : Katarzyna Nadolna

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 r. w Kościerzynie na rozprawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko (...) S.A.

o zapłatę

I. Zasadza od pozwanego (...) S.A w S. na rzecz powódki W. K. tytułem zadośćuczynienia kwotę 22.200 (dwadzieścia dwa tysiące dwieście i 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w zakresie pozostałych odsetek od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia.

III. Zasadza od pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania

kwotę 1174,16 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt cztery i 16/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 04.02.2014r. do dnia zapłaty.

IV. Zasadza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. Zasadza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 1169 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej i kwotę 1484,61 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

SSR Ewa Bork- Aponowicz

Sygn. akt I C 129/15

UZASADNIENIE

Powódka W. K. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 22.200 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5.12.2013r. do dnia zapłaty oraz kwoty 842,06 zł i kwoty 332,10 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami od każdej z kwot od dnia 4.02.2014r. do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka w dniu 10.10.2013r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym. Po wypadku powódka skarżyła się na przewlekłe dolegliwości bólowe głowy, klatki piersiowej, kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz piersiowym z promieniowaniem do prawej łopatki oraz mrowieniem kończyn górnych. W konsekwencji u powódki rozpoznano zaburzenia korzeni rdzeniowych i splotów nerwowych. Doznane urazy wpłynęły ograniczająco na życie codzienne powódki, która jest od dnia wypadku niezdolna do pracy. Na skutek przeprowadzonego

postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel co do zasady uznał swoją odpowiedzialność i przyznał powódce zadośćuczynienie w wysokości łącznej 1.800 zł. Zakwestionował zwrot poniesionych przez nią kosztów leczenia w łącznej wysokości 842,06 zł, odmawiając wypłaty odszkodowania w tym zakresie. W ocenie powódki wypłacona przez pozwanego kwota tytułem zadośćuczynienia jest nieadekwatna do poniesionego przez nią uszczerbku na zdrowiu. Dlatego powódka zleciła sporządzenie niezależnej opinii medycznej, której koszt wyniósł 332,10 zł. Na jej podstawie powódka odwołała się od decyzji ubezpieczyciela, który jednak nie zmienił swojego stanowiska w sprawie, przyznając jedynie kwotę 37,24 zł tytułem zwrotu kosztu zakupu leków. W tym stanie rzeczy powództwo jest zasadne.

(k- 2-13- pozew)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w S. domagało się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż wypłacone powódce świadczenie jest adekwatne do doznanej przez nią krzywdy i całkowicie rekompensuje jej cierpienia, uwzględnia krzywdę poszkodowanej, zachowując rozsądne granice, odpowiadające przeciętnym warunkom życia społeczeństwa i sile nabywczej pieniądza. Zdaniem pozwanego, powództwo winno zostać zatem oddalone, albowiem żądanie powódki jest rażąco wygórowane. Pozwany zakwestionował przy tym, aby u powódki występowały dolegliwości powypadkowe i aby poniesione przez nią koszty leczenia prywatnego były uzasadnione, tj. związane z wypadkiem.

(k-111-117- odpowiedź na pozew)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 października 2013r. na trasie K.- Ł. doszło do wypadku drogowego. Kierująca samochodem osobowym, naruszając zasady ruchu drogowego, doprowadziła do zderzenia z jadącym z przeciwka pojazdem osobowym. Na skutek zderzenia poszkodowaną została pasażerka pojazdu uczestniczącego w wypadku W. K..

(okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

k- 21- informacja Komendy Powiatowej Policji w K.)

Z miejsca wypadku poszkodowana W. K. została przewieziona do Szpitala (...) w K.. W szpitalu (...) przebywała do dnia 12.10.2013r. z rozpoznaniem stanu stłuczenia powłok klatki piersiowej i brzucha. Po obserwacji i wykonaniu szeregu badań została wypisana do domu w stanie ogólnym dobrym z zaleceniem kontroli w poradni chirurgicznej i przyjmowaniem leków przeciwbólowych.

Mimo powrotu do domu poszkodowana W. K. nie czuła się dobrze, odczuwała silne bóle kręgosłupa i klatki piersiowej. Z tego powodu odbyła kolejne badania diagnostyczne w postaci badania usg klatki piersiowej i usg brzucha oraz badania MR kręgosłupa szyjnego i badania MR kręgosłupa piersiowego. Badania te przeprowadzono w ramach badań prywatnych z uwagi na długi czas oczekiwania na przeprowadzenie tych badań w ramach badań finansowanych z NFZ. Z tego tytułu poszkodowana poniosła koszty, odpowiednio w wysokości: 100 zł (usg), 100 zł(usg), 322 zł (MR kręgosłupa szyjnego) i 336 zł (MR kręgosłupa piersiowego) oraz koszty zakupu leków na kwotę 21,30 zł.

Po wypadku w okresie od 10.10.2013r. do 04.01.2014r. W. K. przebywała na zwolnieniu chorobowym. Następnie odbyła cztery cykle zabiegów rehabilitacyjnych. Obecnie oczekuje na kolejną rehabilitację.

(dowód: k- 28, 40, 170, 173- karty informacyjne leczenia szpitalnego

k- 59- 61- dowód zakupu usługi i leków

k- 45, 46- wyniki badania MR

k- 37- wyniki badań USG

k- 54-58- zwolnienia lekarskie

k-51- karta zabiegów rehabilitacyjnych

k- 248 w zw. z k- 137- zeznania W. K. w charakterze strony)

W wyniku wypadku W. K. doznała urazu kręgosłupa szyjnego i piersiowego o charakterze złamań kompresyjnych trzonów kręgów piersiowych Th 2-4. Urazy te skutkowały przewlekłym zespołem bólowym kręgosłupa szyjnego i piersiowego. Przewlekły pourazowy zespół bólowy korzeniowy kręgosłupa szyjnego stanowi 5% uszczerbku na zdrowiu. Przewlekły pourazowy zespół bólowy korzeniowy kręgosłupa piersiowego stanowi 5% uszczerbku na zdrowiu. Łączny uszczerbek na zdrowiu z punktu widzenia neurologicznego wyniósł 10%.

Doznane przez poszkodowaną W. K. obrażenia nadal skutkują utrzymującymi się bólami kręgosłupa szyjnego i piersiowego, co ogranicza codzienne funkcjonowanie poszkodowanej w życiu społecznym i rodzinnym. Utrzymujący się ból jest przeciwwskazaniem do wykonywania ciężkich prac fizycznych, przeciążania kończyn górnych i pasa barkowego.

Na skutek wypadku z dnia 10.10.2013r. u poszkodowanej W. K. wystąpiły zaburzenia psychiczne w postaci reaktywnego zespołu lękowego. Zaburzenia te występowały przez okres kilku miesięcy i objawiały się lękiem przed prowadzeniem samochodu. Nadto poszkodowana nie mogła w pełni uczestniczyć w życiu rodzinnym, podejmować obowiązków domowych, codziennej aktywności, itp. Obecnie W. K. nie wymaga leczenia psychiatrycznego ani innych oddziaływań psychologicznych lub psychoterapeutycznych. Poszkodowana w związku ze zdarzeniem nie doznała stałych szkód na zdrowiu psychicznym.

(dowód: k- 197- 200- opinia biegłego neurologa J. K. z 15.04.2015r.

k- 238-241- opinia biegłego ortopedy Z. M. z 8.01.2016r.

k-202-209-opinia biegłego psychologa J. S. z 30.04.2015r.)

W. K. bezpośrednio przed wypadkiem nie pracowała zawodowo, prowadziła dom rodzinny, opiekowała się małoletnimi dziećmi, codziennie zawoziła do szkoły i przywoziła do domu. W chwili wypadku była w pełni sprawna fizycznie. Po wypadku jej życie się zmieniło. Początkowo przez dwa tygodnie leżała i nie była w stanie się poruszać, była przygnębiona i płacziwa. Później gdy zaczęła funkcjonować w życiu codziennym, bała się prowadzić samochód, odczuwane bóle kręgosłupa uniemożliwiały jej aktywność sportową, nie mogła wykonywać wielu prac domowych wymagających pochylania się (zamiatanie, zmywanie podłogi) lub użycia siły. Aby uśmierzyć ból zażywała środki przeciwbólowe. Obecnie z uwagi na utrzymujące się stany bólowe kręgosłupa szyjnego i piersiowego nadal zażywa leki przeciwbólowe. Podczas jazdy samochodem nadal odczuwa lęki.

(dowód: k- 248 w zw. z k- 137- zeznania W. K. w charakterze strony

k- 139- zeznania świadka D. K.

k- 140- zeznania świadka S. K.)

W wyniku zaistniałego wypadku komunikacyjnego pozwany (...) SA w S. jako ubezpieczyciel osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku, przyznał W. K. tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.800 zł oraz kwotę 37,24 zł tytułem odszkodowania. Wobec odmowy wypłaty zadośćuczynienia ponad kwotę 1.800 zł, poszkodowana zleciła sporządzenie niezależnej opinii medycznej celem ustalenia poniesionego przez nią uszczerbku na zdrowiu w związku ze zdarzeniem. Za sporządzenie powyższej opinii poszkodowana zapłaciła tytułem wynagrodzenia kwotę 332,10 zł.

(dowód: k-67- zgłoszenie szkody

k- 70, 77- decyzje ubezpieczyciela

k- 72- odwołanie od decyzji ubezpieczyciela)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez strony. Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do ich podważania i uznał je za wiarygodne, nie były one też kwestionowane przez strony. Ustalając okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i psychologii (k- 141), a także dowód z przesłuchania w charakterze strony W. K. (k- 248 w zw. z k- 137) i świadków D. K. (k- 139) i S. K. (k- 140).

Sporządzona przez biegłego neurologa J. K. opinia z dnia 15.04.2015r. zawiera stwierdzenia poparte rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegły wskazuje przesłanki swego rozumowania, a podstawę jego wnioskowania stanowią przede wszystkim posiadane przez niego wiadomości specjalne, które w oparciu o badanie powódki i dokumentację medyczną z przebiegu leczenia doprowadziły do konkluzji, iż na skutek obrażeń odniesionych w wypadku komunikacyjnym w dniu 10.10.2013r. powódka W. K. doznała łącznie 10% uszczerbku, na który składa się: przewlekły pourazowy zespół bólowy korzeniowy kręgosłupa szyjnego (5% uszczerbku) i przewlekły pourazowy zespół bólowy korzeniowy kręgosłupa piersiowego (5% uszczerbku). Biegły wskazał, że odniesiony przez powódkę uraz kręgosłupa szyjnego i piersiowego skutkuje nadal utrzymującymi się bólami kręgosłupa szyjnego i piersiowego, które są przeciwwskazaniem do wykonywania ciężkich prac fizycznych i wpływają na ograniczenie komfortu życia codziennego.

Sąd ocenił, że również opinia biegłego specjalisty ortopedii i chirurgii urazowej Z. M. z dnia 8.01.2016r. jest spójna i konsekwentna, poparta wiadomościami specjalnymi posiadanymi przez biegłego, które w oparciu o dokumentację medyczną i badanie poszkodowanej doprowadziły do konkluzji, iż powódka na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 10.10.2013r. doznała urazu kręgosłupa szyjnego i piersiowego oraz powłok jamy brzusznej, a także deformacji klinowej trzonów górnych kręgów piersiowych (Th 2,3,4). Powyższa opinia biegłego była zbieżna z opinią biegłego neurologa J. K..

Biegły psycholog J. S. w opinii z dnia 30.04.2015r. stwierdził z kolei, że na skutek wypadku z dnia 10.10.2013r. u powódki wystąpiły zaburzenia psychiczne w postaci reaktywnego zespołu lękowego, który utrzymywał się przez kilka miesięcy. Zaburzenie to objawiało się lękiem w czasie prowadzenia samochodu, a odczuwane doznania bólowe uniemożliwiały pełne uczestniczenie w życiu rodzinnym. Poszkodowana nie doznała jednak długotrwałych czy stałych szkód na zdrowiu psychicznym, albowiem obecnie nie wymaga ona leczenia psychiatrycznego czy psychologicznego.

W świetle sporządzonych opinii, mając na uwadze zgodność opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych w zakresie wiadomości specjalnych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd uznał, iż ostatecznie i kategorycznie ustalono obrażenia, jakie na skutek wypadku z dnia 10.10.2013r. odniosła W. K. i ich zakres oraz doznany przez nią stopień uszczerbku na zdrowiu. Wnioski zawarte w opiniach nie budzą zastrzeżeń Sądu. Nie były też kwestionowane przez strony. Sąd zaliczył zatem przedmiotowe opinie do materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń w niniejszej sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki W. K. słuchanej w charakterze strony, która szczegółowo opisała następstwa wypadku z dnia 10.10.2013r., doznane obrażenia kręgosłupa szyjnego i piersiowego, konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego, konieczność odbycia rehabilitacji, ograniczenie swojej sprawności na skutek odniesionego urazu, a także swoją sytuację rodzinną. W ocenie Sądu, złożone przez powódkę zeznania w tym zakresie są przekonujące i nie budzą wątpliwości Sądu. Obrazują sytuację życiową powódki, w jakiej znalazła się na skutek wypadku z dnia 10.10.2013r. i odczuwane przez nią dolegliwości bólowe, cierpienie psychiczne, potęgowane odczuwanym przewlekłym bólem kręgosłupa. Jej zeznania znajdują potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków D. K. i S. K., które wzajemnie się uzupełniały. Istotne w sprawie były również opisywane przez powódkę jej odczucia

związane z pogorszeniem jakości jej życia i obawami związanymi z samodzielnym prowadzeniem pojazdów. Powyższe okoliczności znalazły potwierdzenie w zgromadzonym na tę okoliczność materiale dowodowym, w szczególności także w wydanych na potrzeby niniejszej sprawy opiniach biegłych, które nie budzą wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy odniesione przez powódkę W. K. w następstwie wypadku komunikacyjnego obrażenia i ich następstwa uzasadniają roszczenie w dochodzonej pozwem wysokości, a w konsekwencji czy jest ona uprawniona do żądania spełnienia świadczenia przez pozwanego ubezpieczyciela.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Pomiędzy stronami bezsporny był fakt odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. w S. za szkodę będącą skutkiem wypadku z dnia 10.10.2013r., któremu uległa powódka - W. K., z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdu, którego kierowca był sprawcą szkody.

Odpowiedzialność ta wynika z art. 9 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z dnia 22 maja 2003r. (Dz.U.124, poz.1152 ze zmianami). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z przepisów dalszej części wskazanej ustawy wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest m.in. uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia (art. 34 ust. 1 ustawy).

W myśl przepisu art. 822 §1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 §4 kc).

Powyższa regulacja wskazuje, iż wyrządzenie szkody skutkuje powstaniem więzi materialnoprawnej między poszkodowanym a ubezpieczycielem posiadacza pojazdu. Powstanie szkody powoduje zarówno po stronie ubezpieczyciela jak i ubezpieczającego odpowiedzialność o charakterze akcesoryjnym, gdzie ubezpieczyciel i posiadacz pojazdu nie odpowiadają wprawdzie solidarnie, ale zapłata przez jednego z nich zwalnia pozostałego. Stąd jest to tzw. odpowiedzialność in solidum, która istnieje od chwili ustalenia obowiązku naprawienia szkody osobie poszkodowanej.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego jest przy tym tożsamy z zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego i znajdują wobec niego zastosowanie przepisy prawa cywilnego dotyczące odpowiedzialności posiadacza pojazdu i wymagalności roszczeń wobec niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.05.1972r. I CR 57/72).

W myśl przepisu art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch środka komunikacji. Przepis ten reguluje więc odpowiedzialność posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka, przy czym odpowiedzialność na podstawie powołanego przepisu może być wyłączona, tylko jeśli szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności. Tylko te przyczyny wymienione powyżej stanowią podstawę zwolnienia z odpowiedzialności.

W zawisłej sprawie nie zachodzi żadna z przyczyn wyłączających odpowiedzialność posiadacza pojazdu. Skoro więc ponosi on odpowiedzialność za powstałą szkodę na podstawie art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc, to ponosi ją również

i ubezpieczyciel. Wskazać należy, że pozwany będący ubezpieczycielem sprawcy szkody, już na etapie postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność wypłacając symboliczne zadośćuczynienie w kwocie 1000zł.

Zakres tej odpowiedzialności regulują dalsze przepisy, tj. art. 444 kc przewidujący, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty oraz art. 445 kc normujący zadośćuczynienie, czyli możliwość przyznania poszkodowanemu, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Stwierdzić należy, iż zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje jednocześnie wszelkie cierpienia, zarówno fizyczne jak i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez poszkodowanego krzywdę, przyznawaną jednorazowo.

Jednocześnie trzeba zaakcentować, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, choć nie może ona być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, czyli winna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.02.1962r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107).

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno uwzględniać także okoliczności mające wpływ na wymiar krzywdy, a więc takie czynniki, jak stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, nieodwracalny charakter następstw nieszczęśliwego wypadku, wiek poszkodowanego, stopień winy ponoszącego odpowiedzialność, przyczynienie się poszkodowanego. Treść art. 445 kc pozostawia przy tym swobodę Sądowi orzekającemu. Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia zależy bowiem od uznania Sądu, który bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w ocenie Sądu przyznane w toku postępowania likwidacyjnego W. K. zadośćuczynienie w kwocie 1.800 zł, było nieadekwatne do rozmiarów doznanej przez powódkę krzywdy, w tym zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych oraz trwałości skutków czynu niedozwolonego. Ta symboliczna kwota wypłaconego zadośćuczynienia deprecjonuje - w ocenie Sądu - podstawowe poczucie sprawiedliwości. Podkreślić należy, że powódka W. K. na skutek wypadku drogowego z dnia 10.10.2013r. doznała urazu kręgosłupa szyjnego i kręgosłupa piersiowego o charakterze złamań kompresyjnych trzonów kręgów piersiowych Th 2-4. Konsekwencją odniesionych urazów był przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i piersiowego, który nadal się utrzymuje. Łączny uszczerbek na zdrowiu z punktu widzenia neurologicznego, jaki poniosła powódka w związku ze zdarzeniem, wyniósł 10%. Nadto powódka przez kilka miesięcy odczuwała dolegliwości psychiczne objawiające się stanami lękowymi w związku z jazdą samochodem. Odniesiony uraz wpłynął na jakość życia powódki i znacznie ograniczył jej aktywność życiową. Mając na uwadze powyższe okoliczności, w tym rozmiar i rodzaj obrażeń jakich doznała powódka, stopień jej cierpień, wiek powódki (33 lat w chwili wypadku), Sąd ocenił, że powódce należy się stosowna rekompensata pieniężna. Sąd mierząc wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie uznał, że za każdy procent uszczerbku na zdrowiu powódka winna otrzymać stosowną rekompensatę pieniężną. Mając na uwadze, iż wysokość tej rekompensaty winna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, w ocenie Sądu miarodajnym wyznacznikiem tej wartości będzie kwota zbliżona do najniższego miesięcznego wynagrodzenia za pracę tj. 2000 zł za każdy procent uszczerbku, łącznie 20.000 zł. Nadto zdaniem Sądu, zadośćuczynienie przyznane powódce winno również obejmować stosowną rekompensatę za dolegliwości związane z jej powrotem do zdrowia i przywróceniem sprawności. Powódka bowiem przez 3 dni przebywała w szpitalu, następnie przez miesiąc nosiła stabilizujący kołnierz ortopedyczny, zażywając jednocześnie leki przeciwbólowe. Powyższe dolegliwości zrekomensuje jej kwota 2.000 zł. Nadto powódka odbyła cztery cykle zabiegów rehabilitacyjnych. Mimo to nadal odczuwa bóle w kręgosłupie szyjnym i piersiowym. Te dolegliwości zrekomensuje jej również kwota 2.000 zł. Łącznie zatem wysokość należnego powódce zadośćuczynienia wynosi 24.000 zł. W ocenie Sądu kwota ta jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć poczucie

krzywdy i odczuwanie dolegliwości powstałych w związku z wyrządzoną szkodą. Wskazać przy tym należy, że pozwany wypłacił już powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.800 zł, a zatem powinien wypłacić jeszcze kwotę 22.200 zł.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się również zasądzenia na jej rzecz kwoty 842,06 zł tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi przez nią kosztami leczenia. W okolicznościach niniejszej sprawy przedmiotowe żądanie- zdaniem Sądu - jest uzasadnione w całości. Koszty zakupu leków (21,30 zł), jak również usług medycznych w postaci badań USG i MR kręgosłupa (łącznie 858 zł), były w pełni konieczne i niezbędne dla procesu leczenia. Wyniosły łącznie 879,30 zł. Pozwany wypłacił już powódce tytułem odszkodowania kwotę 37,24 zł , a zatem winien jeszcze wypłacić powódce kwotę 842,06 zł.

Jako zasadne Sąd ocenił żądanie powódki w zakresie zasądzenia na jej rzecz kwoty 332,10 zł tytułem poniesionych przez nią kosztów związanych ze zleceniem sporządzenia prywatnej opinii medycznej. Przedmiotowa opinia prywatna stała się bowiem podstawą do odwołania od decyzji ubezpieczyciela i do wystąpienia na drogę sądową. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził co do zasady słuszność żądania powódki. Stąd uzasadnione jest również żądanie powódki zasądzenia od powyższej kwoty, jak również od kwoty odszkodowania w wysokości 842,06 zł, odsetek od dnia 4.02.2014r. do dnia zapłaty. Samo żądanie przyznania odszkodowania w powyższym zakresie zostało zgłoszone w postępowaniu likwidacyjnym wraz z przedstawieniem opinii w odwołaniu od decyzji ubezpieczyciela z dnia 18.01.2014r., doręczonej pozwanemu w dniu 20.01.2014r. Tym samym, zgodnie z treścią przepisu art. 817 §2 kc, termin do spełnienia świadczenia upłynął w dniu 3.02.2014r. Skoro pozwany nie spełnił świadczenia, od dnia 4.02.2014r. pozostaje w zwłoce.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż roszczenie powódki o zadośćuczynienie za krzywdę i cierpienia związane ze skutkami wypadku z dnia 10.10.2013r. jest uzasadnione. Nadto zasadne jest również roszczenie powódki o zapłatę odszkodowania w związku z poniesionymi przez nią kosztami leczenia i kosztami zlecenia opinii.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 822 kc w zw. z art. 444 §1 kc i art. 445 §1 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 22.200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Powódka domagała się zasądzenia odsetek od dnia 5.12.2013r. Podkreślić należy, że podstawę ustalenia stanu faktycznego, a w związku z tym podstaw warunkujących zasądzenie przedmiotowego świadczenia, stanowi ocena skutków obejmująca okres od dnia zdarzenia do dnia wyrokowania. Ustalanie wysokości zadośćuczynienia według stanu istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy przemawia za przyznaniem odsetek dopiero od chwili wyrokowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2003 r. sygn. akt IVCK 130/02). Wobec powyższego Sąd w punkcie II sentencji oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie pozostałych odsetek od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia.

W punkcie III sentencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwotę 1174,16 zł (332,10 zł + 842,06 zł) z ustawowymi odsetkami od dnia 04.02.2014r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się m.in. poniesione przez stronę koszty sądowe i jeśli strona była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika- jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w przepisach odrębnych.

W niniejszej sprawie powódka była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika - adwokata, dla którego stawka minimalnego wynagrodzenia - w myśl §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej z urzędu, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000 zł do 50.000 zł, wynosi 2.400 zł. Powódka poniosła też opłatę administracyjną od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając więc na uwadze wynik procesu, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 kpc, w punkcie IV wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2. 417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W myśl przepisu art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005r. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka również o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, których strona nie miała obowiązku uiścić, obciążając nimi przeciwnika. W niniejszej sprawie koszt wynagrodzenia dla biegłych za sporządzenie opinii w sprawie wyniósł łącznie 1.484,61 zł. Kwota ta została wypłacona ze środków Skarbu Państwa. Nadto w niniejszej sprawie powódka była zwolniona od ponoszenia kosztów opłaty sądowej w kwocie 1.169 zł (k-101).

Kierując się zatem zasadą odpowiedzialności za wynik procesu Sąd w punkcie V wyroku zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 1169 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej i kwotę 1484,61 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

SSR Ewa Bork- Aponowicz

ZARZĄDZENIE

1. odnot. w rep. C i kontrolce uzasadnień
2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem
3. z wpływem lub za 14 dni

K.,

.